

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 211/2026
26.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљених Мишела Вуковића и Алме Величковић, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Мишела Вуковића и Алме Величковић, адвоката Милана Петковића, поднетом против правоснажних пресуда Вишег суда у Неготину К.бр.3/25 од 12.08.2025.године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.529/25 од 25.11.2025.године, у седници већа одржаној дана 26.02.2026. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Мишела Вуковића и Алме Величковић, адвоката Милана Петковића, поднет против правоснажних пресуда Вишег суда у Неготину К.бр.3/25 од 12.08.2025.године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.529/25 од 25.11.2025.године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину К.бр.3/25 од 12.08.2025.године окривљени Мишел Вуковић и Алма Величковић су оглашени кривим да су извршили по једно кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по три године, у које казне им је урачунато време проведено у притвору одређено решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Неготину Кпп 17/24 од 06.03.2024. године, а који се рачуна од 04.03.2024. године од 17,00 часова, као дана и часа лишења слободе, а који притвор им је укинут решењем Апелационог суда у Нишу Кж2 499/2024 од 14.06.2024. године.

Истом пресудом окривљени су обавезани да на име паушала суду исплате износ од по 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и да суду плате трошкове кривичног поступка исплаћене из буџетских средстава суда, чија ће висина бити одређена посебним решењем. Окривљени Мишел Вуковић је обавезан да Вишем јавном тужилаштву у Неготину, на име трошкова кривичног поступка исплаћених из буџетских средстава

тужилаштва, исплати укупан износ од 1.061.025,65 динара, а окривљена Алма Величковић укупан износ од 1.043.175,65 динара, све у року од 15 дана, под претњом принудног извршења.

Према окривљенима је на основу члана 87. став 1. у вези члана 79. став 1. тачка 7) и члана 80. став 1. у вези члана 246. став 8. КЗ изречена мера безбедности одузимања опојне дроге, те је од истих одузета једна таблета лека Бупренорфин од 8 мг, коју по правноснажности пресуде доставити ПС Мајданпек, као и један мобилни телефон марке "Huawei" са ИМЕИ: ... и ИМЕИ2: ... у коме се налази Сим картица броја 069/..., један мобилни телефон марке „Редми“ са ИМЕИ: ... и ИМЕИ2: ... у коме се налази Сим картица броја 061/..., са провидном силиконском маском, које по правноснажности пресуде доставити Министарству правде Републике Србије, Дирекцији за управљање одузетом имовином. Од окривљених је на основу члана 92. став 1. КЗ одузета имовинска корист у износу од 1.400,00 динара коју су прибавили извршењем кривичног дела, који износ се по правноснажности пресуде има уплатити у буџет Републике Србије.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.529/25 од 25.11.2025.године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених Мишела Вуковића и Алме Вуковић и потврђена пресуда Вишег суда у Неготину К.бр.3/25 од 12.08.2025.године.

Истом пресудом је одређено да ће се трошкови бранилаца по службеној дужности окривљених Мишела Вуковића и Алме Величковић, адвоката Небојше Калинића и Ирене Калинић у износу од по 115.704,00 динара, исплатити из буџетских средстава Апелационог суда у Нишу, у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, а исти падају на терет окривљених.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљених Мишела Вуковића и Алме Величковић, адвокат Милан Петковић, због повреде закона из члана 16. став 2., 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 3) и 441. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде тако што ће окривљенима изрећи казне затвора у трајању од једне године, коју ће издржавати у просторијама у којима станују, уз примену електронског надзора.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети ако је правоснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу, повређена одредба кривичног поступка и то прописане чланом 485. став 4. ЗКП или ако је на чињенично стање утврђено у правоснажној одлуци погрешно примењен закон. Право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости због повреде ЗКП је ограничено таксативним набрајањем повреда закона

које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом (члан 485. став 4. ЗКП) те се захтев може поднети због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљених Мишела Вуковића и Алме Величковић, адвокат Милан Петковић у захтеву за заштиту законитости истиче да из одбрана окривљених произилази да нису видели у ком је тренутку сведок АА оставио новчаницу од 1.000,00 динара на столу, ни када је узео лек са стола јер су се распакивали, а таква одбрана је животно логична, али исту суд није ценио у довољној мери, иако је она потврђена и наводима самог сведока АА, који је навео да не зна ко је од окривљених узео новац, а што је логично јер је новац који су му припремили полицијски службеници, подметнуо док су се окривљени распакивали и нису га гледали. Поред тога, овај сведок није могао да се сети ни ко му је дао лек, што јасно указује да му окривљени нису продали опојну дрогу, а бранилац окривљених је посебно истакао да је наведени сведок све време подстрекавао окривљене на извршење кривичног дела и то најпре слањем порука окривљеном Мишел Вуковићу, затим доласком у његов стан, узимањем кришом лека и подметањем обележене новчанице, а што је све у супротности са Закоником о кривичном поступку, у делу који прописује симуловану куповину, а постојање наредбе судије за претходни поступак је процесни предуслов за извођење ове доказне радње. Поред наведеног, наведени сведок није поуздан, с обзиром да се ради о дугогодишњем зависнику, те је по оцени браниоца исти био уцењен од стране полиције да подметне новчанице, да не би био гоњен за неко друго кривично дело.

По оцени Врховног суда, бранилац окривљених на овај начин оспорава утврђено чињенично стање и полемише са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама, те указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, па на овај начин суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац окривљених је у осталом делу захтева указао и на повреду закона из члана 16. став 2. и 438. став 2. тачка 3) ЗКП, са образложењем да је суд селективно користио исказе окривљених и сведока и то само у делу који је ишао у прилог осуђујуће пресуде, односно да није применио одредбе Законика о кривичном поступку а што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Бранилац истиче и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, јер пресуда нема разлоге о одлучним чињеницама.

У осталом делу захтева бранилац је оспорио и висину изречених казни према окривљенима, оценивши да су исте престоге, имајући у виду да су окривљени неосуђивана лица, да су у време извршења дела били смањено урачунљиви и да се радило само о једној таблети забрањене супстанце, па су самим тим били испуњени сви услови за примену одредбе члана 57. став 1. тачка 3) КЗ и изрицање окривљенима казне испод законског минимума. На овај начин бранилац окривљених указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како повреде одредби чланова 16. став 2., 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 3), 440. и 441. став 1. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости,

то је Врховни суд захтев браниоца окривљених Мишела Вуковића и Алме Величковић, адвоката Милана Петковића, оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци решења.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић